

Варушкіна Ю. О.

*Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

*Науковий керівник – Медведь О. В., канд. філол. наук, доцент
кафедри прикладної лінгвістики*

ВИВЧЕННЯ АНТРОПОНІМІВ У ХУДОЖНЬОМУ ТЕКСТІ

Власні імена, уживані в художніх творах, є об'єктом вивчення поетичної чи літературної ономастики.

Автономність літературних імен зумовлена наявністю в них поетичної функції, що вводить власні імена у сферу образних стилістичних й експресивних засобів англійської мови. Це насамперед виявляється в наявності цілої низки англійських літературних антропонімів, що належать винятково художнім творам, і, якщо й невикористовуваних у вторинній номінації, то обов'язково з урахуванням такої належності.

У загальному випадку виникнення мовної образності пояснюється семантичним зв'язком між мовними одиницями, коли матеріальний знак однієї мовної одиниці асоціюється з іншою.

Безумовно, що така інтерпретація умовна й приблизна, але словесна форма ніколи не вичерпує й не покриває образу, а слугує лише підставою для його реалізації як певної зовсім особливої динамічної реальності.

Можливість розкриття внутрішньої форми імені через його апелювальну мотивацію є найбільш простим способом виявлення образної основи літературних антропонімів. Образність в цьому випадку виражена через зовнішню ознаку, що слугує її ніби формальною основою. Ця ознака може бути частково прихованою, наприклад, за допомогою зміни графічного вигляду теми чи контамінації основ. У цих випадках читачеві надано можливість фантазувати, здогадуватися про значення імен.

Мотивувальні ознаки варіюють у широкому діапазоні від вказівки на суто зовнішні ознаки іменованого, аж до фіксації вкрай суб'єктивних, до кінця зрозумілих лише номінатору, особливостей поведінки, обставин життя, подій.

Кожне фамільне ім'я у своєму виникненні мотивоване одним з вищезгаданих способів, проте у процесі спадкоємної передачі воно найчастіше втрачає колишній мотив, бо новий референт (іменований) зовсім не обов'язково відповідає за своїми ознаками чи, тим більше, обставинами життя вихідному референтові.

Отже, автономність літературних імен щодо реальних імен полягає в подвійності їхньої семантики (назвати персонаж і визначити його ознаки, характерні риси, останнє – через спеціально встановлюваний автором твору асоціативний зв'язок із ключовими апелюваннями (одичними та на текстовому рівні)), що стає підставою для виникнення та розвитку літературно-мовного (словесного) образу. Мовна образність літературного імені носить спрямований характер, є бажаною й очікуваною, виступаючи щодо одиниць національного ономастикону його нормативною ознакою й ознакою, що диференціює.